

Belgische duikers. Ze hebben de naam af en toe nog wel eens ondoordacht onderwater te gaan. In Zeeland vooral. Maar dat zijn uitzonderingen. Wekelijks reizen er velen naar de Delta af. De in Mechelen woonachtige Filip Staes is een van hen. Zo'n twee keer in de week is hij in het Zeeuwse te vinden, het hele jaar rond, en ook bij de verschillende onderwaterfotografiewedstrijden is hij een vaste (en vaak succesvolle) gast. Een van de prijswinnaars van het laatste Oosterschelde-kampioenschap en in eigen land de grote man van het afgelopen Nelos festival 2012.

Zeeuwse hoogtepunten

2014 is alweer enkele maanden oud. Gaan we in dit nieuwe jaar in Zeeland net zo veel te zien krijgen als het afgelopen jaar? Toen waren er tijdens de vier seizoenen hele mooie momenten te beleven met enkele bijzondere ontmoetingen. Een terugblik op de hoogtepunten met een kwinkslag.

TEKST EN FOTO'S: **FILIP STAES**
WWW.FSFOTOGRAFIE.BE

De wintermaanden werden volledig ingepalmd door de zeedonderpadden. Die hebben het dan altijd heel druk met het onderhouden van hun nesten. Niet alleen de eitjes van zuurstof voorzien en af en toe een schoonmaakbeurt, maar hier en daar een indringer met harde hand verwijderen.

Zo was er de heldhaftige zeedonderpad bij Dreischor die een Penseelkrab te grazen nam. De indringer deed zich namelijk te goed aan 'zijn' eitjes en dat kon echt niet. Met gevaar voor eigen leven stortte de zeedonderpad zich met opengesperde bek op de onfortuinlijke krab. Na enkele pogingen slaagde hij erin om de indringer mee te sleuren en enkele meters verder uit te spuwen. De krab is nooit meer teruggezien...

Maart was nog maar net in 't land en de eerste snotolven werden al gesignaleerd. Bij Sint-Annaland zat er bij laag water eentje op amper 5 meter van het strand. Dat was gelukkig geen agressieveling die elke indringer afweerde zoals zijn neefje enkele jaren terug bij de Bergse Diepsluis. Zelfs duikers waren daar niet veilig en werden met schijnaanvallen aangemaand om te vertrekken. De hooligan bewaakte zijn nest bovenop één van de sepiantjes, een on-

gewoon uitgekozen plek van beide ouders, maar wel ééntje met super uitzicht...

In de lente was er dan weer totaal onverwacht een ontmoeting met een slakdolf. Bij Den Osse aan het Grevelingenmeer, op 18 meter diepte nog wel. Zijn uiterlijk doet niet vermoeden dat hij tot de orde van de schorpioenvisachtigen behoort. Net als de snotolf planten ze zich voort tijdens de wintermaan-

Juvenile snotolf met Zorro-masker

den en hebben ze een zuigschijf onderaan op de buik waarmee ze zich kunnen vastzuigen op de ondergrond. Dat is mooi meegenomen, zeker nu er plannen zijn om meer stroming op het Grevelingenmeer te gaan zetten.

In mei was het wachten op de sepias die maar niet wilden komen. Was het nog te koud of kon men ze niet zien? De algenbloei hield namelijk lelijk huis in de Oosterschelde. Gelukkig klaarde het water op tegen het einde van de maand want iets later dan gewoonlijk, waren ze toch van de partij. Ze hebben het niet makkelijk gehad deze keer. Zoveel stokken bij de Bergse diepsluis, daar verdwaalt zelfs een ervaren duiker al wel eens in.

Juni stond dan ook bijna volledig in het teken van de sepias, al moet gezegd worden dat die er op het einde niet echt aantrekkelijk meer bijzwommen. Dan maar terug naar de snotol-

Snotolf met eitjes

De slakdolf bij Den Osse

Sepia's bij de Bergse Diepsluis

